

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Smoktunowicz

Protokolant: protokolant Marta Kobus

po rozpoznaniu w dniach : 30 listopada 2016 roku, 28 grudnia 2016 roku sprawy:

P. M. s. A. i U. z domu B.

Urodzonego w dniu (...) w S.

oskarżonego o to, że:

1. W okresie od 1 do 2 kwietnia 2016 roku w S. na ulicy (...) w sklepach (...) działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarze, wspólnie i w porozumieniu z Ł. B. dokonał kradzieży siedmiu dezodorantów marki (...), dwudziestu jeden wód toaletowych marki (...), dwóch wód toaletowych marki (...), dwóch płynów (...), szamponu (...), sześciu dezodorantów marki (...),dwóch opakowań proszku (...), dwudziestu czterech puszek piwa (...), dwóch opakowań pieluch (...), dwóch opakowań kaszki (...), trzech opakowań chipsów (...), czterech opakowań chińskich zup, jednego opakowania ciastek (...), jednego opakowania pralin (...) oraz pięciu koszyków zakupowych, powodując straty łącznej wartości 1493,43 zł na szkodę (...)A.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Ł. B. s. M. i I. z domu J.

Urodzonego w dniu (...) w Ł.,

oskarżonego o to, że:

1. W okresie od 1 do 2 kwietnia 2016 roku w S. na ulicy (...) w sklepach (...) działając w krótkich odstępach czasu w z góry powziętym zamiarze, wspólnie i w porozumieniu z P. M. dokonał kradzieży siedmiu dezodorantów marki (...), dwudziestu jeden wód toaletowych marki (...), dwóch wód toaletowych marki (...), dwóch płynów (...), szamponu (...), sześciu dezodorantów marki (...),dwóch opakowań proszku (...), dwudziestu czterech puszek piwa (...), dwóch opakowań pieluch (...), dwóch opakowań kaszki (...), trzech opakowań chipsów (...), czterech opakowań chińskich zup, jednego opakowania ciastek (...), jednego opakowania pralin (...) oraz pięciu koszyków zakupowych, powodując straty łącznej wartości 1493,43 zł na szkodę (...)A.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

I. Oskarżonego P. M. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego Ł. B. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Na podstawie art. 69 § 1, 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonym P. M. i Ł. B. na okres próby wynoszący po 2 (dwa) lata.

IV. Na podstawie art. 73 § 2 kk oskarżonych P. M. i Ł. B. oddaje w okresie próby pod dozór kuratora.

V. Na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonym P. M. i Ł. B. grzywnę w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równoważna jest kwocie 10 (dziesięć) złotych.

VI. Przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. R. i na rzecz radcy prawnego A. B. kwotę po 738 (siedemset trzydzieści osiem złotych) złotych w tym Vat w kwocie po 138 (sto trzydzieści osiem złotych) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

VII. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 220 (dwieście dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i obciąża oskarżonych pozostałymi kosztami procesu w częściach równych.

VIII K 242/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

P. M. i Ł. B. poznali się przebywając w ośrodku wychowawczym. Ł. B. na początku kwietnia 2016 roku przebywał w domu swojego kolegi P. M..

W okresie od 1 do 2 kwietnia 2016 roku P. M. i Ł. B. działając wspólnie i w porozumieniu wielokrotnie dokonywali kradzieży różnego rodzaju artykułów w sklepach (...) przy ulicy (...) w S.. Mianowicie dokonali oni kradzieży siedmiu dezodorantów marki (...), dwudziestu jeden wód toaletowych marki (...), dwóch wód toaletowych marki (...), dwóch płynów (...), szamponu (...), sześciu dezodorantów marki (...),dwóch opakowań proszku (...), dwudziestu czterech puszek piwa (...), dwóch opakowań pieluch (...), dwóch opakowań kaszki (...), trzech opakowań chipsów (...), czterech opakowań chińskich zup, jednego opakowania ciastek (...), jednego opakowania pralin (...) oraz pięciu koszyków zakupowych, powodując straty łącznej wartości 1493,43 złotych.

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o zeznania świadków G. G., I. M. oraz w oparciu o pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie.

Oskarżony P. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że przypomina sobie, że był w sklepie ale jego zdaniem każdy ma prawo wejść do sklepu, w sklepie był też razem z Ł. B. ale nie przyszedł do sklepu razem z nim tylko spotkał go w sklepie. Oskarżony twierdził, że nic w tym sklepie nie kradł i na pewno nie widać tego na kamerach, nie widział też aby kradł Ł. B.. Oskarżony wyjaśniał dalej, że 1 i 2 kwietnia był na przepustce ze szkoły i wówczas przyjechał do S. Ł. B. i później był u niego ale w sklepie razem nie byli, policja zatrzymała ich około 10 kwietnia, Ł. B. nie był cały czas z nim ale zatrzymano ich razem. Oskarżony wyjaśniał dalej, że nie za każdym razem gdy był w sklepie to przypadkowo spotykał Ł. B., bo były sytuacje kiedy był razem z nim, był on w sklepie z Ł. B. żeby coś kupić ale co kupili nie pamięta, nie pamięta czy był w jednej z (...) czy w dwóch.

Oskarżony Ł. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w okresie 1 i 2 kwietnia 2016 roku przebywał w S. u kolegi P. M., u którego ukrywał się przed policją ponieważ nie zgłosił się do (...) Ośrodka (...) w R. S. i był poszukiwany przez policję. Oskarżony twierdził, że nie miał potrzeby dokonać kradzieży tych wszystkich rzeczy i dodał, że u swojego kolegi P. M. przebywał około półtora tygodnia i przez ten czas utrzymywała go mama P. M..

Sąd zważył co następuje :

Zarówno oskarżony P. M. jak i Ł. B. zaprzeczyli aby dokonali kradzieży w sklepach (...) w S.. Jednak materiał dowodowy zebrany w sprawie świadczy o tym, że oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanego im czynu. W

szczególności fakt dokonania kradzieży przez oskarżonych potwierdza treść protokołów oględzin nagrań monitoringu oraz dokumentacja fotograficzna z nagrania monitoringu sklepów (...), która przedstawia oskarżonych znajdujących się w sklepie i dokonujących zaboru różnych artykułów, a także ten fakt kradzieży potwierdza relacja przedstawiona przez świadka G. G..

Świadek G. G. – pracownik (...) w Ł. zeznał, że firma, w której jest zatrudniony zajmuje się ochroną sklepów (...) m.in. w S.. Z relacji świadka wynika, że jego praca polega na tym, że raz w tygodniu udaje się do każdego sklepu (...) w celu sprawdzenia niedoborów towarów, przeprowadzając kontrolę na początku kwietnia 2016 roku w dwóch sklepach (...) w S. stwierdził niedobory w ilości towarów najbardziej podatnych na kradzieże tj. w kosmetykach, piwie i artykułach spożywczych. Świadek twierdził, że rodzaj i ilość skradzionych artykułów ujawnił oglądając zapisy monitoringu, a mianowicie oglądając materiał zapisany na monitoringu obserwował, które artykuły zostały przez sprawców wzięte z półek i włożone do koszyka, a następnie dokonał podsumowania wartości wszystkich skradzionych artykułów.

Zeznania świadka G. G. dowodzą, w jakich dniach, w jakiej ilości i kto dokonywał kradzieży artykułów w sklepach (...) przy ulicy (...) i przy ulicy (...) w S. i stwierdzają, że łączna wartość skradzionych rzeczy wyniosła 1493,43 złotych.

Świadek I. M. – funkcjonariusz policji – w związku z postępowaniem w niniejszej sprawie przeprowadzał czynność rozpytania wśród mieszkańców miasta S. i uzyskał anonimową informację, że młodzi mężczyźni oferowali do sprzedaży artykuły pochodzące ze sklepu (...). Z relacji świadka wynika ponadto, że oglądał zapis z monitoringu i rozpoznał on dwóch mężczyzn jako oskarżonych w niniejszej sprawie. Świadek podkreślił, że oskarżonych P. M. i Ł. B. zna z tytułu wcześniej przeprowadzanego przez niego ujęcia tych mężczyzn w związku z ich ucieczką z ośrodka wychowawczego.

W ocenie Sądu świadkowie złożyli szczegółowe i konsekwentne zeznania i brak jest podstaw aby kwestionować ich relacje.

Protokoły oględzin nagrań monitoringu sklepów (...) przy ulicy (...) w S. oraz treść zawarta na nagraniach monitoringu potwierdzają fakt kradzieży artykułów dokonywanych przez oskarżonych. Nie ulega wątpliwości, że na nagraniach tych widoczne są postacie oskarżonych poruszające się pomiędzy regałami sklepowymi i wkładające do koszyka różne artykuły, a następnie nagranie ukazuje jednego z oskarżonych wychodzącego z pełnym koszykiem przez drzwi wejściowe sklepu.

Mając powyższe okoliczności na uwadze nie ma wątpliwości, że oskarżeni swoim zachowaniem wypełnili znamiona art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Nie ulega też wątpliwości, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Każdy z oskarżonych odgrywał określoną rolę w kradzieżach artykułów różnego rodzaju. Mianowicie każdy z nich dokonywał zaboru artykułów, a następnie jeden z oskarżonych opuszczał sklep drzwiami wejściowymi prowadząc koszyk z zawartością skradzionych artykułów. W tych okolicznościach oczywiste jest, że współsprawcy wykonywane przez siebie czynności traktowali jako objęte porozumieniem i dokonywane wspólnie.

Wymierzając oskarżonym karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i § 2 kk.

Zgodnie z art. 53 § 1 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Z kolei § 2 wskazanego przepisu wskazuje, że wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu.

Z powyższego przepisu wynika, w szczególności zasada współmierności kary do stopnia winy co oznacza, że sąd wymierzając karę musi baczyć by jej dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy, na który składają się możliwość rozpoznania znaczenia czynu i możliwość kierowania swoim postępowaniem.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, sąd kieruje się kryteriami wskazanymi w art. 115 § 2 kk czyli rodzajem i charakterem naruszonego dobra, rozmiarami wyrządzonej lub grożącej szkody, sposobem i okolicznościami popełnienia czynu, wagą naruszonych przez sprawcę obowiązków oraz postacią zamiaru, motywacją sprawcy, rodzajem naruszonych reguł ostrożności jak i sposobem ich naruszenia.

Biorąc pod uwagę powyższe dyrektywy wymiaru kary, w ocenie Sądu dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonych wystarczającą będzie wymierzenie im kary po 4 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata. Zdaniem Sądu wobec oskarżonych można przyjąć pozytywną prognozę, że nie dopuszczą się oni ponownie popełnienia przestępstwa oraz, że wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania powinno zapobiec popełnieniu przez oskarżonych w przyszłości takiego czynu i uświadomić oskarżonym, że w przypadku popełnienia przez nich w okresie próby kolejnego przestępstwa będą oni musieli ponieść konsekwencje swego postępowania i liczyć się z tym, że zostanie zarządzone wykonanie orzeczonej wyrokiem kary.

Na podstawie art. 73 § 2 kk Sąd obligatoryjnie oddał oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora.

W związku z tym, że oskarżeni dopuścili się popełnienia przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd na podstawie art. 33 § 2 kk uznał za zasadne wymierzenie im kary grzywny.

Zdaniem Sądu tak ukształtowana kara będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów wychowawczych w stosunku do oskarżonych i wdroży ich do przestrzegania prawa w przyszłości.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 627 kpk, a o opłacie na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r Nr 49 poz. 223 z późn zm.).